

Marius Olaru s-a născut la 25 martie 1965. Absolvent al Facultății de Fizică, Universitatea din București (1988), al Facultății de Filozofie și al Facultății de Cibernetică, Universitatea din Toronto (2002).

Profesor de fizică (și de alte materii) la școli generale și licee din Oradea (1988-1991), Bradford și Stevenage (2005), Londra (2016), Toronto (2006 până în prezent).

A lucrat, de asemenea, ca tehnician în injecția plasticelor în Londra (1993-1995) și în Toronto (1995-1998).

A mai publicat: *Se întorc poemele călătoare*, 1996 (ed. a doua, Limes. 2024), *Materis* 1997 (ed. a doua, 2000), *Iarna Tropicală*, 2005, *Toronto Tropical*, 2005

SE ÎNTORC POEMELE CĂLĂTOARE

Prefață de Ion Popescu Brădiceni

Colecția MIRABILIA

Editor: MIRCEA PETEAN

LIBRIS | We know books

Coperta: DINU VIRGIL

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OLARU, MARIUS

Se întorc poemele călătoare / Marius Olaru ; pref. de
Ion Popescu Brădiceni. - Florești : Limes, 2024

ISBN 978-606-799-724-8

821.135.1

© Marius Olaru

© Editura Limes, pentru prezenta ediție

Str. Castanilor, 3

407280 Florești – Cluj

Tel./fax: 0264/544109; 0723/194022

Email: edituralimes2008@yahoo.com

www.edituralimes.ro

Ultima simetrie

Pe Marius Olaru, plecat aiurea, în lumea supercivilizată, nostalgia întoarcerii îl definește ontologic, reconciliindu-l cu patria din care calea ființei sale a purces în marele existent, România, Gorjul, mai precis. Discursul său liric din această carte ne-a pus în față un poet matur, care proiectează în absolut o figură puternic individualizată, cu un limbaj neo-postmodernist, însă încărcat de melancolie și consolidat cu fericite transcenderi.

Schițându-i un portret succint, trebuie să zăbovim asupra intertextualizării mesajului. Imersiunile în propriul subiect creator l-au ajutat pe autor să-și statueze un profil distinct în peisajul literaturii române contemporane, despre care afirmăm, fără nici o ezitare, că se înscrie într-o generație puternică și care construiește cu luciditate comunicarea între oameni. O comunicare urgentată de nevoia de purificare, de sedimentarea câștigurilor spirituale, de instalarea unei ordini a amintirilor tefere.

Pentru Marius Olaru, așadar, poezia e o metodă de descindere în lumea sa de dincolo, de așezare a confesiunii sale în matricea universală, în iubire. Iar iubirea rămâne liantul, soluția pururea ideală a rezolvării conflictului.

Confruntându-se cu preajma sa, cu metafizica dorinței de a ieși dintr-o disperare secretă trăită zilnic, sufletul său poetic, ciocnindu-se dureros de altele, își aproprie dublul din oglindă pentru a reface unitatea promordială dintre inocență și pervertire prin cunoaștere. Motivul călătoriei s-a impus mai în fiecare curent literar; de ce să nu fi oferit și acestui nou scriitor pretextul racordării ființei sale la o realitate plină de contradicții? Astfel, devorat de cuvinte, poetul, fără să-și renege rădăcinile, mai apucă, totuși, înaintea jertfirii sale, să facă saltul în destin. Ceea ce-i deschide perspectiva infernului sublim, grație Evei, grație frumuseții acesteia, transfigurând tumultul, veghea.

Practicant al unei poezii nervoase, cu fibre de o concretețe tragică, Marius Olaru reflectează profund la adevăruri cutremurătoare într-un sanctuar de iluzii, utopii, idealuri. Candoarea

se strânge – violentată de o succesiune incredibilă de politici mârșave – în ea însăși precum un melc, eul postmodern se vede asediat de o avalanșă de ipotetice soluții, dar și de drame hristice, încordarea trupului și a cugetului devine maximă, arterele întinse la maximum fiind gata să plesnească.

Pe acest fond-limită, poezia nu poate fi decât mireasmă de gând tânăr ori umbră de harpă, de nu, dimpotrivă, infarct al spiritului.

În concluzie, iată-ne depistând în noul val liric un nume ce se va impune. Îi stau ca argumente o ultimă simetrie (aceea dintre timp și cultură), arta de a muri (ochi disecând pe viu trecutul și implorând un dincolo măcar la fel de ospitalier), încrederea în capacitatea umanității de a respira iarăși un vis. Căci Marius Olaru își dezvăluie, aproape autoflagelându-se, delicatetea violentată de o „cronică saturație de uman”, își regăsește noblețea originară, își reinaugurează paradisul pierdut, dar nu-l reinventează aidoma, întrucât mutații teribile i-au viciat înfățișarea. Lumea se găsește în cumpănă: ori va izbuti să ajungă la o pace universală ori, încet-încet, se va descompune și inevitabil va pieri. În consecință, eul diform mai poate redeveni „suculent-poetic” numai recâștigându-și nevinovăția de la început, numai resenzualizându-se ca să scrie versuri și să supraviețuiască încălzindu-se la focul lor nemuritor.

Ion Popescu Brădiceni

Bucurie

poetului Ioan Moldovan

Molipsitoarea sinceritate a mării,
inima ei pulsând
ca un fulger secret
la capătul lumii.

În timp ce anii cad scuturați
de o severitate neomenească.

Imagini dispersate strigându-se încet
una pe cealaltă
și glume pe seama ochiului fără pleoape.

Un tremur surprins unduind –
lumina de neon a lucidității.
(Prea multa lumină trecând în întuneric.)

Umezeală pătrunde
în interiorul oaselor cărții.

Ce dorință de alungare a purității
spre contemplare.

Nucleul mării,
cvadriga gândurilor ei
pilotată de sentimente coapte.

O vezi izbindu-se de țarm.

Zbuciumul se depune
în sedimente liniștite.

Schiță pentru un scenariu

LIPDIS

We know
books

Se întunecă.

Luna se sforțează să apară
și eu o împing înapoi.

Cum să se poată dormi liniștit?

Lume. Și lumea te cunoaște...

Luna face sforțări
să-și instaleze golul.

Goethe nu s-a sinucis.

L-a creat pe Werther.

Să scrie, că acum nu-și mai aparține
lui însuși.

Trece senin și în stânga, în dreapta,
din când în când
câte unul din mulțime se sinucide.

Grăunte alb

*memoriei profesorului Vasile
– 1983 LTV Târgu Jiu –*

Curgere mahnită a materiei proaspete.

Sufletul

adie pretutindeni.

Pe întinsuri marine

se clatină amintirile tale tefere.

Ce mai faci

LRDIS | We know
books

Din toate punctele de vedere
în fiecare zi sunt mai bine.

Vântul
ca un ecou speriat
doinește lângă timpanul secret
al ierburilor.

Pustnicul era mereu confundat
cu un trecător
care îi întâlnește întâmplător privirea.

Eșec sentimental

Mi-ar place să nasc puternicul gând
ce mi-ar putea anula existența
în momente de cumpănă.

Trăiesc mereu într-o cameră de hotel,
prea liniștită, situată în fața unei gări inconștiente,
ridicată de fiecare secol
într-un alt stil arhitectural.
(Unde sinele
se ciocnesc dureros unele de altele.)

Nenumărate somnuri,
suprapuse,
egalând indiferența morții.

Cine merită această onoare?

Cine să audă suspinul acela
înăbușit de lipsa lui?

Când prea multă puritate-i sânge
sorbit cu sete de uscat
într-o lume nesperat de bună
și de rea.

El numără în silă anii căzuți.
Uneori se surprinde descinzând
în lumea sa de dincolo de el, unde te imploră
să dai la o parte timpul pentru a te atinge cu ochii lui.
Toată inspirația de aiurea
nu te-ar putea arunca vreodată
în brațele lui tot mai golite de timp,
confesiunea aceasta fiind a întregului univers,
ce suferă de aceeași singurătate.

Acum tu nu ai sâni ce aprind scânteii
în ochii destinului,
nici trup înzvărcolit de prezența mării,
nici păr despletit de adierea amăruie a iubirii.
Ești pierdută pe valuri.
Iar el retrăiește zilnic această disperare secretă
de a nu te putea salva și regăsi
într-un trup concret de femeie.

Dar tu știi lucrul acesta
de dinainte de nașterea lui incredibilă.

De o parte și de alta a începutului
și sfârșitului,
ești singurul infinit de care vrea să știe.

Încetineala, moleșeala ta,
speriate-s deodată de umbre subțiri și ascuțite
ale lăuntrului colectiv, din afara ta.

Interiorul tău e prea domestic
și tăinuiește pliuri murdare.
(Unde timp își bate joc de sine.)

Ele otrăvesc liniștea ta. Devii sătul de frumusețe.
(‘Ncolăcită pe șoapte de moarte.)

Demonii n-au dispărut, nu sunt pe cale de dispariție.
Unul sidefiu deschide răni abia vindecate.
(Trecutul trebuie zăvorât cu grijă
acolo de unde te pândește ca un animal de pradă.)

Nu! Nu renega acele rădăcini ce nevăzut
trimit în tine-n stoluri străbunii,
nu te-ndârji-mpotriva nașterii tale,
retezând spațiu ce pod spre tine însuși este.
Buboase plăgi curățate de rușine
se vindecă,
lăsând să transpară febrilul chip
ce se sculptează cu dragoste
de-a lungul secolelor.